

KATEŘINA JANOUCHOVÁ MATČINO SRDCE

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

KATEŘINA
JANOUCHOVÁ
MATČINO SRDCE

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

Ze švédského originálu přeložila Lucie Johnová.

Text © Kateřina Janouchová, 2012

Translation © Lucie Johnová, 2015

STÁL U OKENNÍHO VÝKLENKU V SALONU, ruce měl založené na hrudi a díval se ven na parčík před domem. Peníze, moc, všechny tyhle vnější faktory jako by v tuto chvíli pozbyly významu. Vždycky byl sám.

Stromy byly pořád ještě holé, jaro na sebe nechávalo čekat, ale právě teď pro něj počasí představovalo ten nejmenší problém. Roční období vůbec nic neznamenal. Už brzy se stane znovu otcem, světlo světa spatří další dítě, a to samozřejmě neprojde bez povšimnutí. Koloběh života je fascinující a zároveň děsivý. Každé novorozeně v sobě nese příslib, řekl někdo, a přirozeně měl pravdu. Jenže každé dítě, které přijde na svět, může zároveň způsobit nečekané komplikace. Snažil se usměrnit své myšlenky, aby se nevydaly nežádoucím směrem, ale bylo to těžké, ne-li přímo nemožné. Pro něj samotného už není cesty zpátky, neexistuje možnost, že by se mohl vrátit – a ani by o to nestál. Právě naopak. Minulost je přítěž, chtěl by ji vymazat, kdyby to bylo možné. Takovou moc však nemá.

V hrudi mu hlodaly obavy, neklid se mísil s podrážděním. Na okenní parapet přilétla sýkorka a zdálo se, že zachytila jeho pohled. I tenhle zatracený mrňavý pták je svobodnější než on, na rozdíl od něj není chycen v síti povinností a kariéry. Na kratičký okamžik pocítil vůči sýkorce, jejíž život byl sice krátký a určitě těžký, ale ve chvíli, jako byla tahle, působil ve vši své jednoduchosti lákavě, závist. Narodit se, nasytit se, žít, umřít. A mezitím si bezstarostně poletovat mezi jednotlivými částmi města a nad sebou mít jedinou hranici, oblohu. Je tak divné, že muž v jeho postavení touží po svobodě? Zvlášť teď, když to vypadá, že se domeček z karet, který si tak pečlivě vystavěl, každou chvíli zřítí?

Podíval se na mobil a zjistil, že má nepříjatý hovor. Manželka. Sice ještě nenastal ten správný čas, ale stejně by se jí měl ozvat. Jen co se rozhodne, co udělá. Musí jednat rázně, odrazit úder, znovu získat kontrolu nad situací, to je nejspíš jediné východisko. Je tu pár lidí, kteří by ho mohli ohrozit, kteří by pro něj zřejmě mohli představovat jisté nebezpečí. Když se je pokusí umlčet,

nese to pro něj samozřejmě obrovské riziko, ale může si dovolit to neudělat? Vždyť je toho tolik v sázce. Ostatně to on je tu ten silný, to on má převahu. Pokud situaci vyřeší diskrétně, vyhne se jakémukoli případnému podezření. A stopy by měly být zahlazeny. Podobně jako zmizí drobné a měkké sněhové vločky, které se snášejí dolů z oblohy. Jen co se dotknou země, roztají a rozplynou se.

Sýkorka zamávala křidélky a odletěla. Jako kdyby nikdy ani nebyla, pomyslel si.

V tu chvíli se ozvalo zaklepání na dveře. Do místnosti bez výzvání vstoupila mladá žena.

Jak je krásná, ani v nejmenším se mu nepodobá. Díkybohu. Je dokonale asimilovaná, čistá rasa. Jako kočka se stoprocentním rodokmenem. Už kvůli ní to nesmí vzdát.

– Pojd' dál, pobídl ji trochu opožděně.

Zavřela za sebou dveře.

– Chtěl jsi se mnou mluvit, řekla a odhrnula si z čela pramínek plavých vlasů.

NESMEKY NA BOTÁCH JÍ DODÁVALY určitou jistotu, byla to jakási pojistka proti zrádnému náledí a osudnému pádu. A totéž platilo i o holi, spolehlivé staré přítelkyni s ošoupanou rukojetí z hnědé kůže a ostrým bodcem na opačném konci. Nebyly to ovšem zrovna nejelegantnější doplňky, ale když už musela volit mezi krásou a praktičností, vybrala si raději to druhé. Tedy alespoň pokud chtěla vyjít ven z domu.

Obvodní sestra jí tuhle navrhla, že by si měla opatřit chodítko, ale tady už jsou jisté meze. Tak vetchá a bez vkusu přece jenom ještě není. Chodítka jsou pro lidi, kteří už jsou skoro mrtví, a pokud jde o ni, tak radši doopravdy umře, než aby něco takového používala. Tyhle ohavné zeleně nalakované věcičky na kolečkách opatřené drátěným košíkem – to už si člověk může rovnou lehnout do truhly.

Na některých místech led už roztál a vykukoval zpod něj asfalt, byly zde však i úseky, které nebylo snadné přejít. Podnebí ve Skandinávii je opravdu špatně slučitelné s tím, že člověk jednou zestárne, říkala si podrážděně, když pomalu a opatrně kladla nohy na zem. Pěkně jeden krok po druhém. Nebýt zbrklá. Nedělat žádné odvážné pohyby. Docela to šlo, jenom se musela soustředit, aby co nejvíc potlačila píchání v kolenou, onu svíravou bolest, která ji bodala a pálila pokaždé, když kolenní kloub ohnula. Nepomáhaly na to žádné léky, ať zkoušela, co zkoušela. Je pěkná otrava, že jí tělo vypovídá službu, ačkoli hlava jí ještě pořád celkem funguje. Lidé, kteří popisují podzim života jako cestu ke světlu, lžou, až se jim od pusy práší. Ona si života užívala víc jako mladá dívka či žena středního věku. V dobách, kdy ještě byla štíhlá v pase a kdy se jí vlasy samy od sebe vlnily, pro ni byla taková procházka zdrojem radosti a potěšení.

No nic. Sprátel se s bolestí a budeš mít kamarádku na celý život, pomyslela si sarkasticky, když se pomalu šourala po kluzké vozovce. Úkol splněn, teď už zbývá jenom dojít zpátky domů. Pak si dá trochu sherry a převlékne se do nějakých vzdušných šatů. Pustí si Moniku Zetterlundovou a možná si trochu popláče

kvůli Harrymu, který ji nedávno opustil. Jako by nestačilo, že člověk zrazuje tělo, k tomu má ještě poraněnou i duši. Myslí si snad mladí, že zrada na stará kolena bolí méně? Ale ona kdysi bývala stejná jako oni. Naivní, neměla tušení, jak to na světě chodí. Teď už to ví. Když je vám přes osmdesát, je zármutek nad ztracenou láskou mnohem silnější, protože už před sebou nemáte žádné další možnosti a váš čas se chýlí ke konci.

Bylo už dlouho po poledni, ale venku na ulici nebyla ani noha. Nezahlédla dokonce ani žádné důchodce s těmi jejich úžasnými hůlkami, kteří tu normálně bývali k vidění a kterým tajně záviděla. Že dokážou chodit tak rychle! Ona sama se zadýchala už při samotném obouvání.

Klid ulice narušilo auto, které sem zahrnulo z křižovatky. Zastavila se, dopřála si vytoužený odpočinek. O pár metrů dál je lavička, sice určitě mokrá, ale stejně se na ni může posadit. Pro tyhle případy nosí v kapse igelitový sáček. Aby si ho podložila pod zadek, když je povrch na sezení mokrá. Vždycky je potřeba uvažovat prakticky. Myslet trochu dopředu. V dobách, kdy ještě jezdila na kole, si za deště sáček navlékala přes mokré sedlo. Staré zvyky se hned tak nezapomínají. Věci, které se člověk naučí od matky, mu zůstanou pod kůží. A později je předá další generaci. To je to nejmenší, co může udělat.

Auto pomalu projíždělo ulicí. Třeba se ten člověk chce zeptat na cestu. Vždycky je příjemné popovídat si chvíličku s někým, koho nezná. Možná za volantem sedí nějaký šarmantní starší pán. A ona zná okolní ulice dobře. Vůz však nejevil známky toho, že by se chystal zastavit, minul ji a jel dál. Řidič je nejspíš jenom ohleduplný, vždyť vozovka je pokrytá šedohnědou sněhovou břečkou, kterou by mohla snadno vystříknout a zamazat jí kabát.

Nedostala však příležitost o tom dál přemýšlet, protože najednou věci dostaly rychlý spád. Auto provedlo nečekaný manévr. Řidič zabrzdil, zacouval kousek směrem k ní a otočil vůz. Že by se přece jenom chtěl zeptat na cestu? Ale jede hrozně rychle, stihla si ještě podrážděně uvědomit. Takhle jí ten kabát opravdu pocáká

a ona se teď do čistírny dostává se značnými obtížemi.

Zvuk motoru se k ní blížil. Otevřela ústa, aby něco řekla, ale slova nedostala příležitost zaznít a uvízla jí v hrdle. Místo toho spatřila nebe, jak k ní shlíží s lhostejným úsměvem. Obloha se rozestoupila, ozvalo se prasknutí. Kdo to na ni zaútočil? Ucítla prudkou ránu do boku. Nohy se jí podlomily. Opravdu něco může takhle hrozně bolet? Zdálo se jí to nemožné.

Kov, chlad, štěrk, který se jí zadíral do tváře. Zavalila ji obrovská tíha. Paralyzovala ji. Vnímala ledový chlad. A potom přišlo ticho. Samota. Najednou všechno umlklo. Ohromení. Její kolena se odmítala pohnout. A nohy také. Nic necítla. A světlo bylo náhle hrozně jasné.

Zamrkala. Jednou. Podruhé. Vláška v očích ji pálila.

Poslední, co jí ještě stačilo blesknout hlavou, bylo, jaké má štěstí, že má na sobě čisté prádlo. A že jí nesmeky nakonec přece jenom nijak nepomohly.

CECILIE SLYŠELA, JAK JÍ V KABELCE vyzvání mobil, ale neměla sílu vstát a hovor přijmout. Seděla na pohovce s Ellen u prsu, nohy měla opřené o vzorovanou polstrovanou podnožku a snažila se ten vtíravý zvuk nevnímat. Právě holčičce vyměnila plenku a převlékla ji z pokakaných dupáček do čistých, vynesla nechutný obsah koše v koupelně, sklídila nádoby z myčky, roztrídila jednu várku prádla a zalila květiny, má tedy plné právo malou nakojit v klidu a míru. Tušila, kdo touhle dobou nejspíš volá, zřejmě to bude Marcus, který se jí chce zeptat, jestli může po škole zajít k některému z kamarádů, nebo John, který chce vědět, jestli má nakoupit jídlo, a pokud ano, tak co potřebují. Jen si to tentokrát rozhodni sám, pomyslela si Cecilie vzdorovitě. Zrovna dneska vážně nemám náladu přemýšlet, jestli bude lepší losos nebo chilli con carne.

Ellen cílevědomě pracovala maličkými dásničkami a starosti dospělých ji ani v nejmenším nezajímaly. Droboučká ručička spočívala Cecilii na hrudníku jako viditelný důkaz, že v domě je teď pánem dítě. Kdože to nazval novopečené matky továrnami na mléko? Zjevně někdo, kdo přesně věděl, jak se člověk cítí, když má prsy neustále naplněné až po okraj a na oblečení se mu každou chvíli objeví lepkavé skvrny. Všechno ostatní je odsunuto na druhou kolej. Mezinárodní politika, války, společenské problémy. Dokonce i Ceciliino povolání porodní asistentky jako by se v posledních měsících rozplynulo v jakési nasládlé mlze. Noci a dny strávené na porodním oddělení jí nyní připadaly hrozně vzdálené. Momentálně se všechno točilo kolem jídla. Protože pokud neměla právě hlad a nedožadovala se okamžitě prsu malá Ellen, trápil prázdný žaludek pro změnu samotnou Cecilii. Neustále měla chuť na různé houstičky, koláčky, obložené chleby či jogurt, jako by ve chvíli, kdy se zásoby mléka vyčerpaly, celý její organismus potřeboval doplnit živiny. Občas ji tyhle požadavky vlastního těla, aby mu dala najíst, opravdu unavovaly. I v noci se někdy vzbudila s tím, že má hlad jako vlk, mohla být k smrti unavená, ale žaludek žádal o potravu tak hlasitě, až ji to přinutilo

vstát z postele a něco sníst. Spokojila se prakticky s čímkoli, co našla v ledničce, se zbytky masových kuliček od oběda přikrytými na talíři plastovou fólií, s kouskem sýra, se salámem, se starým banánem či sklenicí čokoládového mléka. V zoufalé noční honbě za jídlem jí byla dobrá každá kalorie.

Ellen se zakuckala a pustila bradavku. Zalapala po dechu, ale vzduch do plic nedostala. Malá ručička divoce zašermovala, holčička otevřela oči, a celé tělíčko se jí napjalo v záchvatu kašle.

– Ale no tak, no tak, берушко moje malá, konejšila ji Cecilie. – Jenom klid. Nic se neděje. Vůbec nic se neděje.

Pomohla dcerce popadnout dech a Ellen se znovu přísála. Zvuk hlubokých doušek putujících do kompaktního dětského tělíčka měl na Cecilii i na holčičku uklidňující účinek navzdory tomu, že mobil ne a ne dát si pokoj. Pořád naléhavě vyzváněl, zjevně hodlal svou existenci připomínat tak dlouho, dokud ho někdo nezvedne. Jako svéhlavé dítě. Nebo – což je ještě horší – jako neodbytný manžel. Mobil má ve své podstatě mnoho společného s muži, ti se také snaží být neustále středem zájmu a vydávají protivné zvuky, dokud se jim nedostane pozornosti, o níž se domnívají, že si ji zaslouží. Tedy ne že by byl takový i John. Nebo snad ano? Cecilie věděla, že by měla vstát a telefon vzít, ale nohy měla jako z olova a tělo ji odmítalo poslechnout. Až dokojím. Ostatní prostě musí počkat.

Vtom začala vyzvánět i pevná linka. Pronikavé zvonění přehlušilo vyzváněcí melodii mobilu. Ellen sebou trhla.

– Někdo s námi vážně chce mluvit. Co říkáš, má to maminka vzít?

Tichý, vlídný hlas, něžné pošišlávání, používání první osoby množného čísla. Ty a já, moje malá, v tuhle chvíli se nacházíme v izolované bublině, kde jsme jenom my dvě, a nic jiného neexistuje. Tedy alespoň během dne, kdy jsou ostatní pryč. Grétka je sice ve školce jenom na půl dne, ale ostatní děti jsou mimo domov déle. Pokud jde o vyzvedávání Grétky ze školky, střídají se s jednou další maminkou na mateřské dovolené, takže Grétka a její

kamarádka Smilla si u jedné z nich můžou vždycky společně hrát i po školce, což je velký přínos pro všechny zúčastněné.

Konečně Ellen pustila bradavku. Usnula s otevřenou pusinkou. Po bradě jí stékal tenký pramínek mléka. Na chvilku se rozhostilo ticho. Vzápětí však začal znovu vyzvánět telefon.

– Sakra, tohle je ale vážně otrava, povzdychla si Cecilie a opatrně vstala s Ellen v náručí. Když bude mít štěstí, holčička by mohla vydržet ještě chvíli spát. Jinak byla Ellen dost náročné dítě, málokdy dokázala být delší dobu spokojená, neustále měla hlad a často nebyla k utišení. To je kolika, prohlásila sestra z centra pro péči o matku a dítě. Bolí ji břicho. Cecilii však tak úplně nepřesvědčila. Spíš jí připadalo, že Ellen už je prostě taková. Trochu neklidná, poněkud náročná, inteligentní, ale přitom nespokojená. Než člověk dítě pozná, nějaký čas to trvá, to Cecilie věděla z vlastní zkušenosti, připadalo jí však, že tahle její dcera je obzvlášť záhadné stvořeníčko. Ellen byla náladové miminko, nebylo nijak zvlášť snadné ji uspokojit. Ale Cecilii bylo jasné, že tohle se ještě může mnohokrát změnit. U každého dítěte je to jiné. U některých se osobnost projevuje už od samého začátku a zůstává pořád stejná, u jiných se s tím, jak rostou, mění. Tohle je naprosto individuální záležitost a nikdo si nemůže být jistý, jestli se dítě bude vyvíjet tak nebo onak.

Pomalou odložila Ellen do postýlky s ohrádkou a vrátila se do kuchyně, aby si z kabelky vzala neúnavně vyzvánějící mobil. Už měla na jazyku pár hněvivých slov o tom, že by ostatní mohli dát člověku alespoň pár minut pokoj, a co že je to tak důležitého, že to nemůže počkat. Nic z toho, co se jí honilo hlavou, však říct nestačila.

Když uslyšela Christinin rozčilený hlas, zalapala po dechu. Slova, která se chystala říct, jí nevyšla z úst. Jako by místnost kolem ní najednou zmizela, jako by ji nahradila jakási bezbarvá mlha.

JOHN SEDĚL ZA VOLANTEM a netrpělivě bubnoval prsty do přístrojové desky. Čekal na zelenou v koloně dalších aut, která ucpala ulici. Ani nevěděl, kolikrát už poslal městský úřad a ty pitomce, co mají na starosti dopravní plánování, ke všem čertům. Přece nemůže být tak těžké postavit okruh kolem města, ne? Anebo alespoň vést kamiony jinudy než samotným centrem. Pravda, jeden takový pokus už proběhl, jenže ten vycházel ze situace aktuální v sedmdesátých letech a rozhodně nebyl přizpůsobený dnešnímu městskému provozu. A on teď přijede pozdě. Napřed na jednání. Potom do studia. A nakonec do školní přípravy. Dnes má Sofii vyzvednout on, jenomže se mu právě zhroutil časový rozvrh a jednotlivé jeho části, které si ráno naplánoval, do sebe najednou přestaly zapadat. Bude rád, jestli se do té školní přípravy vůbec dostane. V tuhle chvíli to vypadá, že na jednání dorazí o tři čtvrtě hodiny později. A pak bude mít ještě spoustu práce s posledním focením.

Cítil, jak se mu bránicí šíří napětí, bublinky nervozity, které byly čím dál větší a vyvolávaly v ústech podivnou pachutí. A navíc má hlad, ten ubohý salát, který si dal k obědu, prostě není jídlo pro pořádného chlapa. Nikdy by to otevřeně nepřiznal, ale snaží se poslední dobou omezit kalorický příjem, potlačit chuť na hamburgery a tučné omáčky. Musí čelit nepříjemné pravdě, že v souvislosti s Ceciliiným posledním těhotenstvím pár kilo přibral. On, John Svantesson, který dříve míval tak hezky vypracované tělo a uběhl deset kilometrů za zhruba padesát minut, tohle léto rozhodně nemá dojem, že by byl ve formě. Protože po narození malé Ellen ta kila navíc nezmizela, ba naopak, žije teď v ještě horším stresu, a tak během fotografování ujídá různé sladkosti, každou chvíli si dá nějaký ten chleba se sýrem nebo skořicový koláček. Pomalu, ale jistě cítí, že mu džíny začínají být znepokojivě těsné. To, že se Cecilii zatím moc nepodařilo shodit těhotenská kila, je naprosto logické a jemu nedělá nijak těžkou hlavu, kolik teď jeho žena váží, nicméně u něj je to něco docela jiného. Cecilie se díky kojení brzy vrátí na svou normální váhu,

u něj však hrozí nebezpečí, že v tom zůstane sám, že bude i nadále obalený těhotenskými špeky, které se ho tak zatvrzele drží. Je to nespravedlivé, ale také vyloženě nechutné a svědčí to o slabé vůli.

Přitom investoval do permanentky do posilovny, jak je tedy možné, že se ještě nepustil do cvičení? A také vlastní báječné běžecké boty, tak proč si je poté, co děti usnou, nenazuje a nejde si zaběhat? Neměl by si alespoň přestat sladit kávu a mazat obložené chleby margarínem? Jenomže dny plynuly a jemu se znovu a znovu naskytovala příležitost pochutnat si na šťavnatých vdolečcích, které jeho asistentka Nike kupovala ke kávě, znovu a znovu měl možnost naložit si na talíř zbytečně velikou porci špaget. Ztracené těstoviny. Měl by začít s nějakým tím systémem LCHF nebo jak se to jmenuje, hlídat si glykemický index, prostě zkusit některou z diet, při kterých se omezuje příjem sacharidů a které si ve všech časopisech tak pochvalují všelijaké celebrity. Najezte se dosyta, ale zůstaňte fit! Zdraví a štíhlí! Zvlášť časopis, v němž má hlavní slovo jeho tchyně Christina, si poslední dobou vyloženě libuje v publikování příběhů se šťastným koncem, kde se různé tipy na hubnutí prezentují jako jediný a nejlepší způsob, jak může lidstvo dosáhnout štěstí.

A pak je tu samozřejmě ještě Bill. Švagr, který sám trpí značnou nadváhou, a proto objem Johnova pasu sleduje ostřížím zrakem. Nikdy si nenechá ujít příležitost, aby si do Johna nerýpl. Jistě, je to jenom legrace, ironické vtípky, ale v skrytu duše to zřejmě myslí smrtelně vážně. Bill svůj boj o udržení váhy prohrál na celé čáře, naopak, jeho věčné pokusy „hlídat se v jídle“ vedou k tomu, že pokaždé ještě víc přibere. A tak teď nedokáže skrývat škodolibou radost nad tím, že došlo i na Johna.

Že by to bylo věkem? Kůže povoluje. Organismus už nespaluje tak rychle. John zavzpomínal na doby, kdy se mohl v jedenáct večer nacpat hranolky s tatarkou, a přitom se druhý den probudit s dokonale plochým břichem, a zaplavilo ho něco jako stesk. Tyhle časy už jsou tedy rozhodně pryč. Život stojí za kulový, jestli

si může vypůjčit frázi, kterou s oblibou používají William a Marcus.

Kolona se pohnula o kousíček dopředu. Popojížděl vpřed, ale i tak to bylo k zbláznění pomalé. Potom se na semaforu znovu objevila oranžová. A vzápětí po ní červená. Z rádia hystericky duněla jakási taneční pseudomuzika, národní pohroma, kterou slýchal z počítače svých synů, když hráli online nějaké hry nebo přes Facebook komunikovali s kamarády. Zatracená práce. Minuty ubíhaly čím dál rychleji.

Sice se to snažil co nejdéle odkládat, ale bylo to čím dál jasnější. Bude muset zavolat Cecilii. A ona se jako obvykle naštve. S povzdechem mu vyčte, že je sobecký a nespolehlivý lajdák, který si věci neumí plánovat dopředu. Začne se hádat a on ji usadí pádnou odpovědí, i když se přitom bude užírat pocitem viny. Protože jemu se tyhle věci v podstatě stávají několikrát do týdne, nepodaří se mu splnit všechno, co si naplánoval, a pak bojuje s výčitkami svědomí. Musí přijít s prosíkem za svou ženou a požádat ji, aby to, co nezvládl, zařídila ona. Zmocnil se ho obvyklý pocit bezmoci, tělo mu zaplavilo důvěrně známé napětí. Bublinky se ještě zvětšily, jako by měl najednou krk plný pichlavých kuliček bodláků.

Když začal myslet na to, kolik má povinností, měl najednou sto chutí lehnout si do postele a přetáhnout si peřinu přes hlavu. Zmizet. Ale skutečný muž si přece nestěžuje, že ne? Skutečný muž by měl být úspěšný, měl by dělat kariéru a vydělávat peníze, ovšem také by se měl starat o domácnost a o děti a být prima táta, který je svým potomkům vždy nablízku. Samozřejmě by měl převzít zodpovědnost za svačiny svých potomků a teď na jaře by měl dětem koupit nové holínky, měl by mít přehled o třídních schůzkách a o probíraném učivu, měl by se angažovat ve sdružení rodičů a přátel školy a zároveň by měl být dobrý ve svém oboru. A skutečný muž by pochopitelně měl být také ve formě a mít svaly všude tam, kde mají být, měl by se hezky oblékat a být upravený a mít dobré způsoby. Zapomněl ještě na něco? Tohle je ovšem jenom špička ledovce, moderní renesanční muž musí mít

ještě spoustu dalších kladných vlastností. A nestojí za nic, pokud není skutečný všeuměl. Musí se umět ohánět šroubovákem i úhlovou bruskou, musí umět zručně používat cirkulárku i nehluký vibrátor.

John se sám pro sebe trpce zašklebil. A pochopitelně musí být také fantastický milenec, vždycky připravený k akci, vždycky dostatečně vzrušený, vždycky ochotný poskytnout své partnerce bouřlivý orgasmus, kdykoli se jí zamane. A nejlepší by bylo, kdyby byl neustále pořádně nadržžený, kdyby překypoval chutí na sex natolik, že by se musel krotit. Skutečný muž totiž nikdy nesmí cítit únavu. Skutečný muž si nikdy nesmí stěžovat. A především se nikdy nesmí vzdát. Ztráta zájmu? To je pro slabochy. Pro *baby*.

Kolona aut se konečně rozjela. Jako by někdo vytáhl zátku. Jenomže už je stejně spousta hodin a on toho musí stihnout ještě hrozně moc, a když navíc vezme v úvahu, jaký bude provoz cestou z centra, je jasné, že to časově prostě nevychází.

Vytáhl z kapsy mobil, ale než stačil zadat volbu „domů“, telefon zazvonil. Na displeji se objevil nápis „Cissy“ a z ikonky se na Johna usmívala jeho žena. Tenhle snímek před pár lety pořídil on sám. Pohled na něj v něm vždycky vyvolával pocit jistoty. Cecilie pro něj představovala jakousi konstantu. Sice před časem žili odloučeně a překonali nějaké ty krize, ale John v hloubi duše nikdy nepochyboval, že spolu zůstanou až do konce života. Navíc byla matkou pěti z jeho šesti dětí.

Na okamžik se v myšlenkách zatoulal jinam. Šest dětí. To číslo mu občas připadalo opravdu šílené. Jako kdyby byl vůdce nějaké náboženské sekty, jejíž přívrženci mají zakázáno používat ochranu proti početí. Nejstarší z jeho dětí už je ovšem dospělá a není na něm závislá, Simon se před časem objevil jako překvapení a zpočátku nepředstavoval zrovna vítaný bonus – ale i tak... Pět dětí ještě pořád bydlí doma, potřebují boty, jídlo a oblečení, péči a pozornost rodičů a jejich lásku. Kdyby mu byl ve dvaceti někdo řekl, že se bude rozmnožovat takhle intenzivně, jednodu-

še by se mu vysmál. Jenže teď uvízl v lepkavé síti povinností, a začíná tloustnout, a možná dokonce i plešatět. Otrok rodiny, který úplně ztratil kontakt se svým dřívějším já. Kdo vlastně jsi, Johnne Svantessone? ptal se sám sebe, když mačkal na mobilu zelené tlačítko pro přijetí hovoru a chystal se pronést řeč na svou obhajobu v souvislosti s něčím, co zřejmě nebude nic jiného než nějaký obvyklý požadavek ze strany jeho životní partnerky.

Místo toho se z telefonu ozvalo zavzlykání.

– Ale no tak, miláčku, co to povídáš? vydechl John překvapeně, když vyslechl Ceciliino uslzené vyprávění.

- MÁ OBROVSKÉ ŠTĚSTÍ, že je vůbec ještě naživu, podotkl mladý lékař, kterého pohled na skupinku u nemocničního lůžka očividně dojal. - Bohužel nemůžeme s jistotou říct, jak to dopadne. V tomhle věku... Samozřejmě už jste pochopily, že je její stav kritický. Utrpěla čtená zranění. Dohromady mohou být smrtelná. U mladého člověka by byla prognóza jasnější. Může se úplně zotavit. Ale taky může...

Nedokončil větu, uvědomil si, jak by to vyznělo. Místo toho si urovnal bílý plášť a sklopil oči k lékařské zprávě.

Christina pevně sevřela Mariinu ruku. Susanna ovinula paži kolem Cecilie, která stála vedle ní s Ellen v náručí. Všechny se tu sešly, jen co se tu hroznou zprávu dozvěděly. Cecilie usadila Ellen do nosítka a vyrazila z domu hned poté, co po telefonu vysvětlila Johnovi, co se stalo. Grétka půjde ze školky ke Smille a Sofie zůstane ve školní přípravce až do pěti, o večeri se musí postarat John. Není jasné, jak dlouho se Cecilie v nemocnici zdrží.

Všechno to bylo jako zlý sen. Sonju brutálně srazilo auto, když si ve čtvrti, kde bydlí, vyšla na procházku. Řidič z místa nehody ujel a nechal ji ležet na vozovce s obličejem spočívajícím na zledovatělém šterku. Naštěstí to celé viděla jedna žena ze sousedství, která byla právě v kuchyni a dívala se z okna, to ona zavolala sanitku. Byla to však už starší dáma a špatně viděla, takže nerozeznala ani poznávací značku, ani typ vozu, jediné, co mohla policii s jistotou říct, bylo, že šlo o nějaké tmavší auto. Policie ji krátce vyslechla a dozvěděla se od ní, že vůz najel přímo na Sonju a náraz ji odhodil stranou. Že z něj někdo vystoupil a sklonil se nad bezvládným tělem, a vzápětí rychle odjel.

Cecilie cítila, že se jí svírá hrdlo a že má nebezpečně blízko k pláči. Jak tu tak Sonja nehybně leží s pevně semknutými víčky, vypadá hrozně drobounká. Bledý obličej jako by byl zapadlý do polštáře. Oranžovou erární deku měla vytaženou přes hrudník. Ruce, ty milované staré ruce, jí ochable spočívaly podél boků, byly hubeňoučké a pod kůží prosvítalo pletivo modrých žil. Tyhle ruce objímaly a hladily, rozdávaly spoustu lásky a za všech-

na ta léta, kdy Sonja pracovala jako porodní asistentka, pomohly na svět bezpočtu dětí. A teď tady jen tak nemohoucně leží. Bude je jejich majitelka vůbec ještě někdy používat?

Cecilie si nebyla jistá, co na ni působí hůř: Sonjina nehybnost, její zranění, obvaz na hlavě nebo ošklivé škrábance na vrásčité pokožce? Jako kdyby měl ze staré dámy užuž vyprchat život. Co to je za bezcitnou zrůdu, která srazí autem bezmocnou stařenku a nechá ji zraněnou ležet na ulici? Kdybych tady tak toho hajzla měla, pomyslela si Cecilie a do hlavy se jí draly další nadávky. Co si má člověk s pocitem bezmocného vzteku a lítosti počít? Chtělo se jí křičet, poprat se, potrestat viníka. Jenomže žádný viník není k dispozici, je tu jenom jakýsi anonymní řidič, který si nyní může připadat naprosto v bezpečí, protože dobře ví, že nikdo nemá ponětí, co je zač. Napůl slepá babka jako svědek nestojí za nic. Jediná naděje spočívá v tom, že pachatele výčitky svědomí přinutí, aby se přihlásil sám. Ale v tom případě by to už nejspíš udělal. A nenechal by Sonju jen tak ležet na ulici. Panebože, vždyť mohla umřít přímo na místě! Cecilie se při té představě otřásla a pohlédla na svou matku a své sestry. Nebylo těžké uhodnout, že se jim hlavou honí podobné myšlenky. Marie měla ruce zaťaté v pěst a tvářila se odhodlaně. Susanna vypadala, že je v šoku, a Christina měla zarudlé oči, pečlivě nanesený makeup se jí poněkud rozpil a řasenka se jí pod očima rozmazala v černé šmouhy. Všechny ženy kolem Sonjina lůžka byly zjevně otřesené a zdrcené.

– Ale něco nám přece musíte být schopen říct, vyhrkla Christina a snažila se, aby se jí netřásl hlas. – Probere se ještě?

– Na to, abychom se k tomuhle mohli vyjádřit, je bohužel ještě příliš brzy, odpověděl lékař rozpačitě. – Chápu, že je to pro vás těžké.

Christina přikývla a popošla o pár kroků blíž k posteli.

– Maminko moje milovaná, zašeptala a vzala Sonju za ruku. – Nevzdávej to, jsme tady u tebe.

– Myslíte si, že nás slyší? popotáhla Marie.

– Lidé v tomhle stavu údajně poznají, že u nich někdo je, po-

znamenal Susanna a posadila se na kraj postele. – Prý vycítí, že nejsou sami.

Cecilie opatrně pohladila Sonju prsty po tváři.

– Nejmilejší babičko.

Ellen zakňourala. Cecilie ji předtím odložila na druhé, neobsazené lůžko v pokoji. Malá už nejspíš zase začíná mít hlad. Ellen Sonja Rosemarie, tak se jmenuje celým jménem, Rosemarie ji pojmenovali po Johnově matce, což Cecilie rozhodně nepovažovala za samozřejmost, ale pro klid v domě proti tomu neprotestovala a podvolila se. Ona navrhovala, že by se holčička mohla jmenovat Christina, uvědomovala si však, že by bylo přece jen trochu sebestředné nechat dceru pokřtít po dvou ženách ze svého rodu a Johnovo příbuzenstvo úplně vynechat. Zvlášť když i Sofie a Grétka nesou ženská jména, která se užívala v její rodině – včetně toho jejího.

Sonja měla ze své nejmladší pravnučky ohromnou radost, tvrdila, že je báječné, že do rodiny přibyla ještě další holčička, a že je jí Ellen vážně úžasně podobná. A hned k tomu dodala, že každý den s miminkem je drahocenný, protože nádherné věci zpravidla trvají jen krátce. Běžná ukázka Sonjina poněkud morbidního humoru. Když si na to teď Cecilie vzpomněla, přeběhl jí mráz po zádech. Občas Sonja říkala, že na světě už přеслужuje. Cecilii to vždycky rozrušilo, bylo pro ni bolestné poslouchat, jak Sonja koketuje se smrtí.

Do pokoje teď vešel i Lars-Åke. Vypadal ustaraně. Christina vstala a objala ho.

– Je to taková hrůza, vydechla a přejela si prstem pod okem, aby setřela slzu. – Je skvělé, že jsi sem i ty dokázal dorazit takhle brzo.

– Přerušil jsem jednání, hned jak jsem od tebe tu zprávu dostal, odpověděl. – Jak to s ní vypadá?

– Samozřejmě nám nejsou schopni nic říct, povzdychla si Christina. – Jenom to, že měla při vší té smůle štěstí, taky už mohla být mrtvá. Teď se nedá dělat nic jiného než čekat. A modlit se, aby se probrala.

- Ano, ovšem, přikývl Lars-Åke.

- Nechci tu mámu nechat samotnou, dodala Christina. - Až se probudí, budu tady.

Vtom ze sebe její mobil vydal tiché zabzučení.

- To je typické, zrovna dneska máme uzávěrku, vzdychla.

- Nemusíš se bát, uklidňovala ji Marie. - Máme všechno pod kontrolou a dnešek už bude brzy za námi. Na časopis se teď vykašli, mami. Všechno jde podle plánu, máme hotové už i další číslo.

Christina se přesto vymanila z manželova objetí a došla si pro kabelku, která ležela na židli u dveří. Vylovila z ní telefon a zamračila se.

- Kdybych tak věděla, kam všechny tyhle hyeny na ty informace chodí, prohlásila - Lidé z bulváru volají jako pominutí. Nějak zjistili, že mámu srazilo auto, takže ta zpráva už nejspíš vede k internetovému vydání. Vážně nechápu, koho něco takového může zajímat.

- Mají nedostatek novinek, miláčku, zamumlal Lars-Åke.

Christina zavrtěla hlavou.

- Doufala jsem, že se těmhle věcem dneska vyhnu.

- Proč si vždycky tak libují v cizím neštěstí? ozvala se Susanna.

- Protože je o to zájem, odpověděla Marie věcně. - Jsme mediálně známá rodina. Všechno, co se nám přihodí, je pro čtenáře vrcholně zajímavé.

- Opravdu by novináři měli pronásledovat jiné novináře, kteří zrovna prožívají nějaké těžké období? namítla Cecilie, která mezitím vzala Ellen do náruče a chystala se ji nakojit.

- Tak už to prostě chodí, pokrčila Marie rameny. - Sice se mi to taky nelíbí, ale takhle ten systém zkrátka funguje. Zprávy se šíří rychle a dost často je novináři získají od někoho od policie nebo z nemocnice.

- Ale my jako zaměstnanci nemocnice jsme vázáni povinnou mlčenlivostí, poznamenala Cecilie, zatímco si rozepínala halen-

ku a podprsenku na kojení.

– Kdybys tak věděla, kolik tvých kolegů tohle pravidlo porušuje, opáčila Marie. – Ovšem všechno zlé je pro něco dobré, někdy je v pořádku, že se nějaká informace takhle dostane na veřejnost.

– V tomhle případě to ale nejspíš neplatí, podotkla Susanna. – Vážně nevidím žádný přínos v tom, že se všichni dozvědí, že babičku potkala takováhle hrozná nehoda. Že někdo za bílého dne srazil autem stařenku a ta že se teď zmítá mezi životem a smrtí. Copak to je něco, o čem by se mělo psát?

– Ona ovšem není jenom nějaká obyčejná stařenka, namítl Lars-Åke a vzal Christinu za ruku. – Jako matka „časopisové královny“ představuje pro bulvár sólokapra.